

Een nie vergete schuld

't Zal zô rond 66 zijn gewist, d'r was 'n popfestival, volleges mijn in de RET halle. As ie 16 ben en je ouwers vinge't goed, dan gao je. Met de bus en keurig 'n retourtje gekocht, Fl.2.40. Geweldige sfeer: Hutjie aan mutjie danse met iederêên, mijn vriende raakte ik uit het ôôg. Die bleke laeter de leste bus naer huis te hebbe gepakt. Die bus doch ik nie aan, Dave Dee Dozy Beaky Mick & Tich mosse nog komme en Sandy Shaw met heur blôôte voetjies. Dave Dee enz. heb ik nog gezien, toe ging ik eve een luchie scheppe, maor ik moch nie trug naer binnene voor Sandy Shaw, dat was knap lullig. Eêst aan 't zoeke gewist hoe 'k erreges naer binnene kon sluipe, mor aal die mogeljkheeje wazze al voorzien en afgeslote, men was onverbiddelijk, ik moch nie êêns m'n legerjas, uit d'n dump en mè bontkraog, gaon haole. D'r restte me niks aandere dan 'n oplossing te verzinne om thuis te komme. D'r bleke busse ingezet te worde, mor die kostte Fl.6,50 en ik hà gêên rôôje cent meer. Overaal mor gevraegd of 'r nog iemand naar Slierecht gong op d'n brommer, maor ze wisse amper waer of dat lag. Inêêns zag ik daar Inekes. Een echte Tomboy, stoer, jaere ouwer as ik, dus onbenaederbaor, maar leuk vong ik heur zeker. Ze waarekte in de appetheek en reej Puch met 'n hôôg stuur. Maaide reeje daer nooit op, hôôguit achterop. Mijn hoop was dus dat ze op de Puch was, maar neeje, ze gong met de bus. Maor ik moch wel mee op heur koste. Zô tof van heur en ik voelde me aareg gelukkig op 't banksie naest heur. Dat ze me vedder nie zag zitte, was onbelangrijk, pubers zweve nou êêmel in d'r drôôme. Ik he heur nooit trugbetaold, ze had ok gezeed dat 't nie nôôdig was.

Ze emigreerde en ik zou heur pas weer 14 jaer laeter zien, tijdes 't carnaval in onze onvolpreze Bonkelaer. Ik zat in de Raed van Ellef en liep daer in mijn smoking rond toe 'k heur zag staon, aan de bar. Ik liep op 'r af en zee: "Je krijg nog Fl. 6.50 vâ me". Ze keek me aan en mêênde dà 'k me vergiste, ik ken u nie zee ze in een zwaer Aussie accent. Nou ik weet wie jij ben hoor, maor dat kon nie, volleges heur, ze kwam uit Australië, vertelde ze. Toe vertelde ik waer ze vroeger weunde, dat heur grôôte broer Wim hiette en over heur Puch en appetheek van den Baareg. Ja, ze mos toegeve dat dat aallemael wel klopte, maar hoe kon ik toch zien wie ze was,

want ze leek nie meer op heur vroegere zellef. Ik kreeg gelijk 't nôôdige bier toegeschove en bier truggeve was `r nie bij, evemin die Fl.6,50. Dat popconcert wis ze nog wel, maar nie dà ze me daer gehollepe had om thuis te komme. Hoe zou `t nou Down Under met Inekes zijn?

Emiel Mostert